

Майката отвори и се струполи. Мжжътъ хвърли пакетитъ. Силнитъ му ржце я дигнаха и внесоха на леглото. Лампата свѣтна. Той напрѣска очитъ ѝ, разтри челото ѝ, и припадналата прогледна. Децата млъкнаха. Баща имъ ги прегърна и седна до леглото на жена си, която тихо, облекчително плачеше.

— Стига, Ружке! Всичко мина, като лошъ сънъ. Никога вече нѣма да ви напустна. Димчо, Милке, донесете пакетитъ!

Отъ първата връзка изскочиха чудесни сини дрешки съ лѣскави, жълти копчета за Димча, поличка и блузка за Милка. Отъ другия излѣзе хубава, тежка рокля за майка имъ.

— Третиятъ пакетъ ще разтворимъ следъ църква, — рече бащата.

Децата се забравиха отъ радостъ, ала майка имъ тревожно попита:

— Отъ где взе пари?

— Не се бой, Ружке! За да

скжся наказанието, азъ работихъ всѣкжде, кждето поискаха затворници. Презъ другото време приготвихъ куфарчета, панерки, кошнички. Директорътъ ме обикна. Той нареди да ги продадатъ предъ праздниците. Азъ го помолихъ да пратятъ паритъ на васъ и тогава научихъ, че ме е представилъ за помилване, че следъ два три дни ще ви видя. . Никога не съмъ кралъ. Кой ограби магазина и какво дири оня ключъ въ джеба ми — не знамъ. Скжпо платихъ за мое то първо и последно пиянство. Но. . . не ми ли се радвате?

Майката и децата увиснаха на неговитъ здрави плещи. Бащата разпери ржце и притисна това живо купче до гърдитъ си.

— А сега да идемъ при всичкитъ хора — въ църквата. Нека благодаримъ за възкресението на нашата кжща, — рече развълнувано той.

И всички се заобличаха за дъхани отъ щастие.

Борисъ Василевъ

А П Р И Л Ъ

Презъ поля, баири,
гиздавъ, лекокрилъ,
иде младъ Априлъ
и съсъ свирка свири. . .

Свирката му дума:
— Зима отлѣта, —
вода съсъ цвѣта
пролѣтътъ изъ друма. . .

Слънчо отъ небето
вредъ стопи снѣга,
че цвѣта сега
ще красятъ полето.

И пѣвци крилати
пакъ ще дойдатъ тукъ,
отъ далечень югъ
съ пѣсни чудновати!

В. Н. Марчевски